



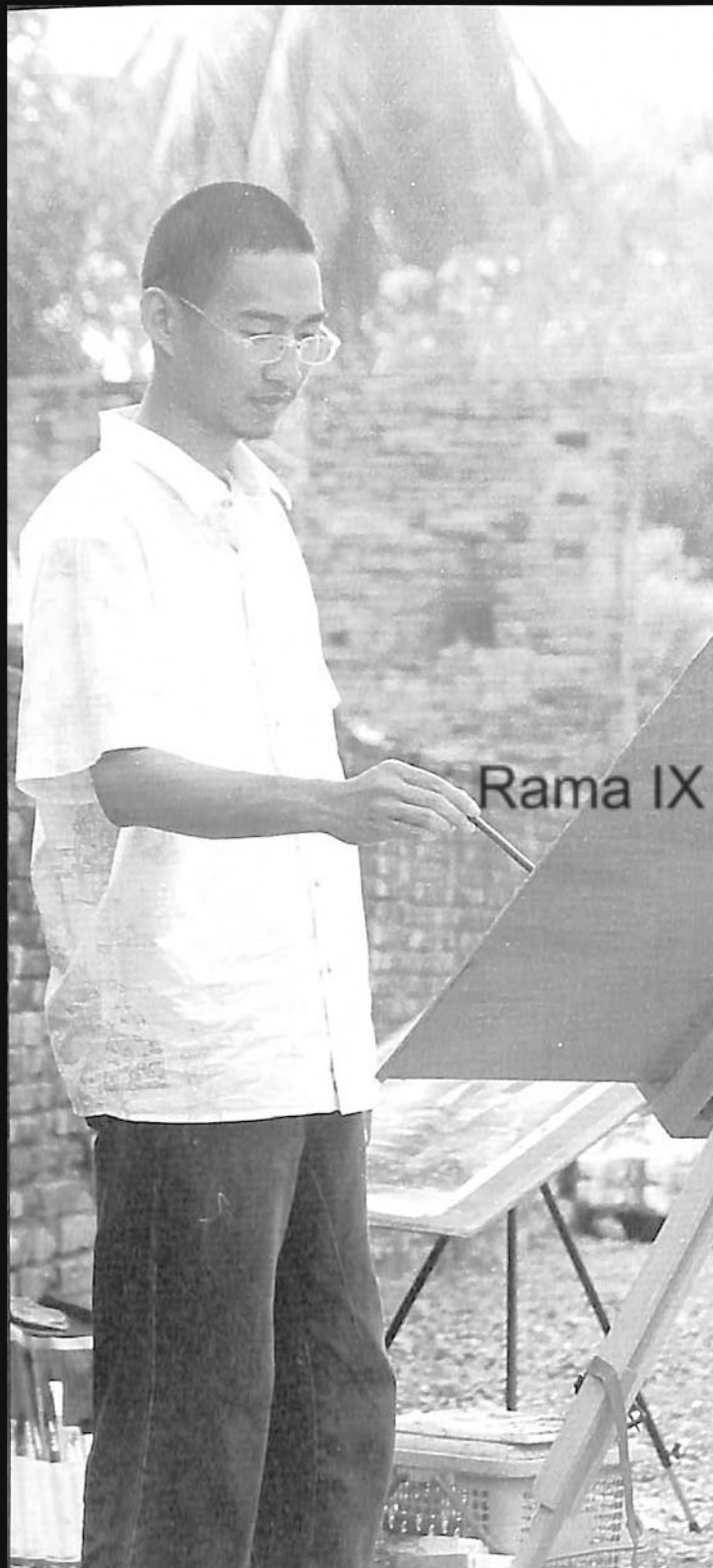
จิตสำนึก สีนํ้า

Rama IX Art Museum Foundation

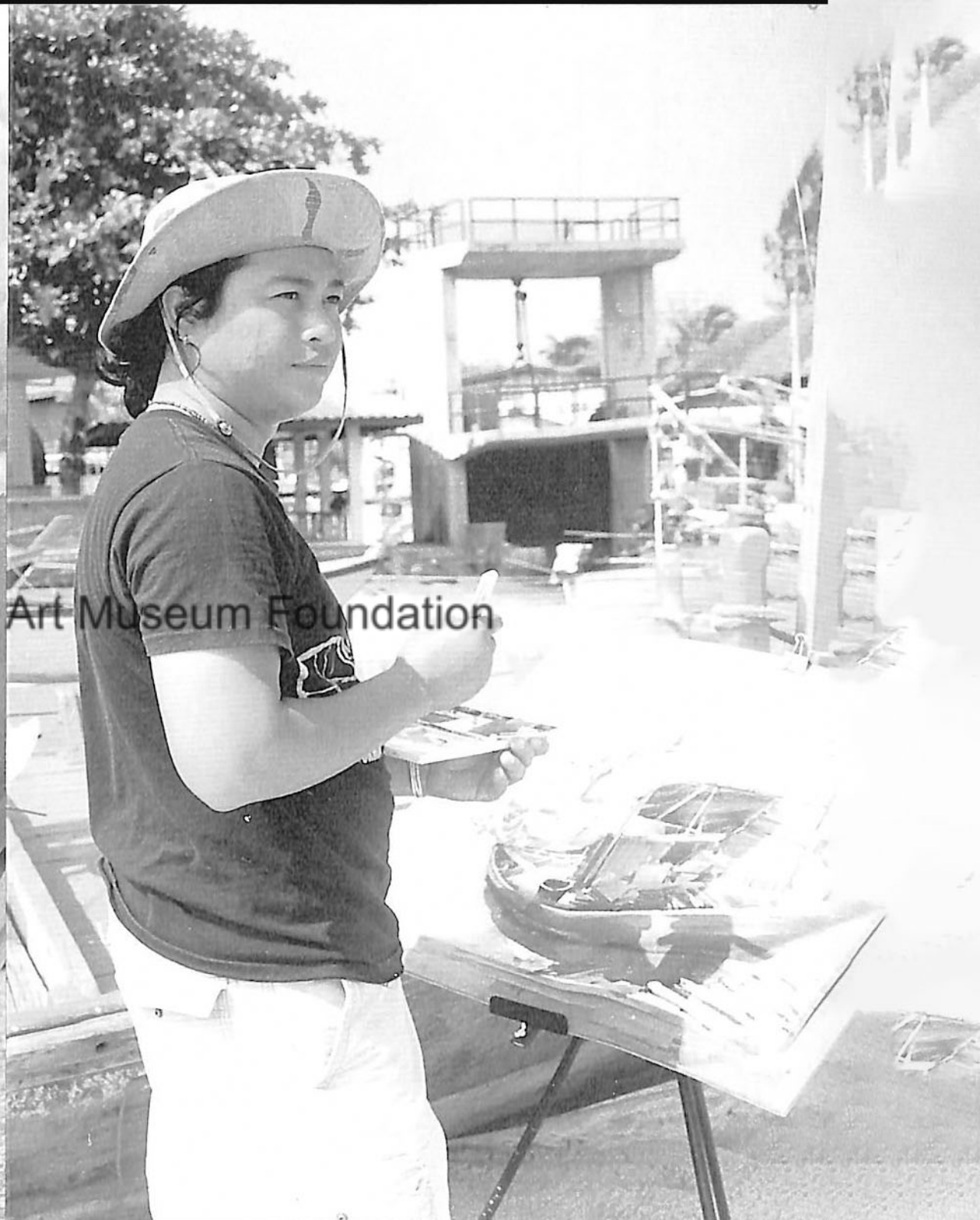
โดย 3 ศิลปินรุ่นใหม่ สมาชิกกลุ่มศิลปินเมืองหัวหิน

บทความพิเศษโดย

อาจารย์ ส. ศิวรักษ์ และ อาจารย์ดุษฎี พนมยงค์

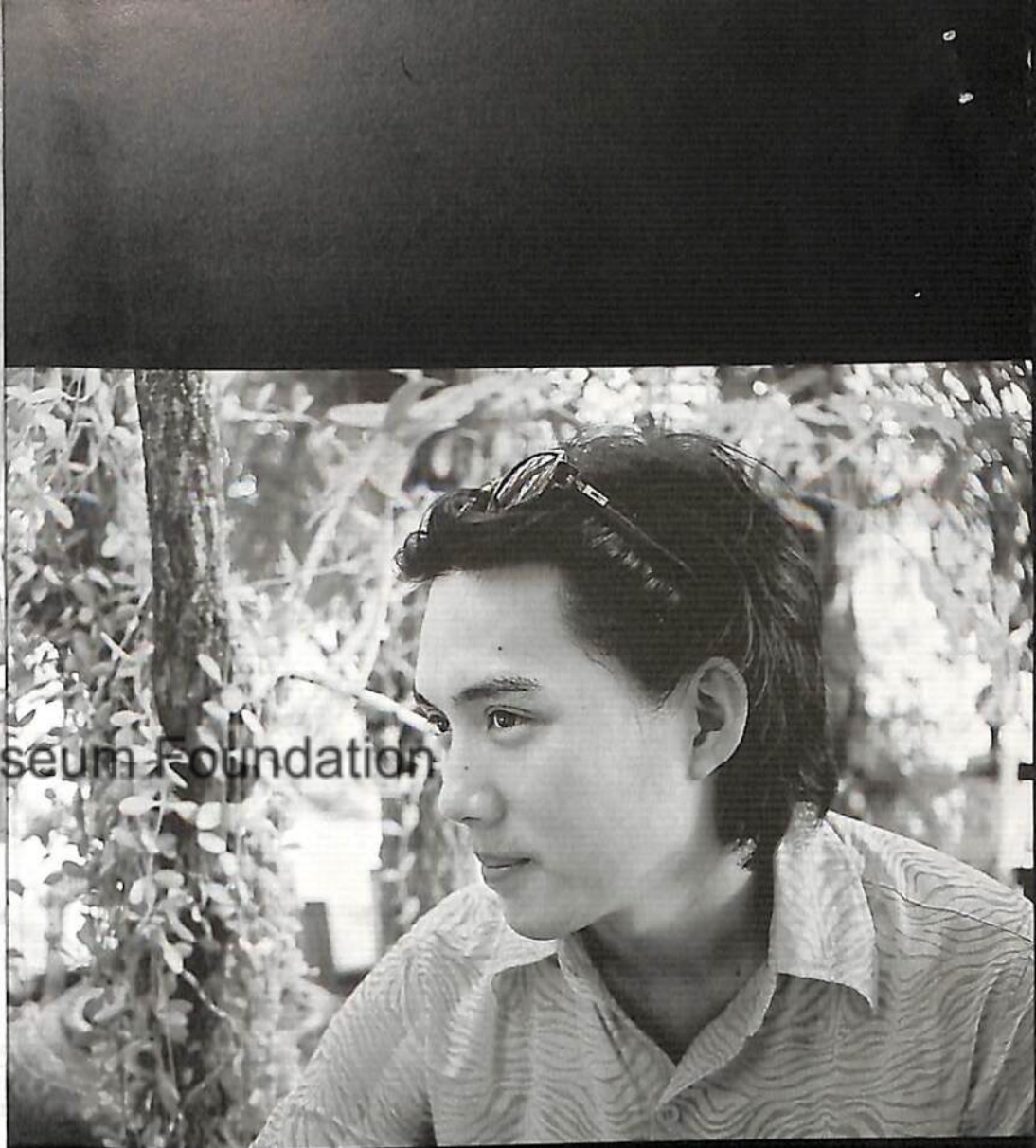


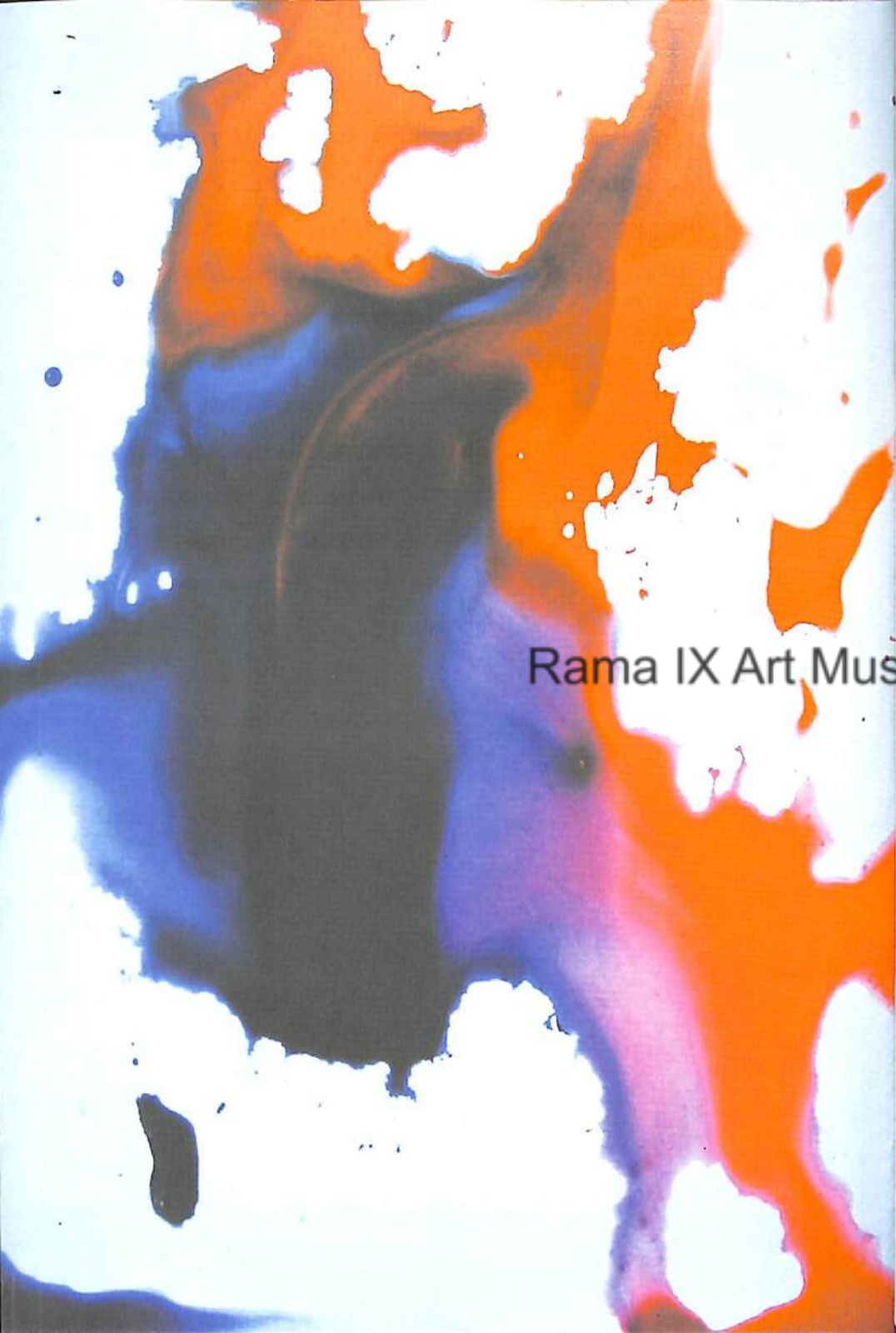
Rama IX Art Museum Foundation





Rama IX Art Museum Foundation





จิตสำนึกสีน้ำ

โดย

3 ศิลปิน สมาชิกกลุ่มศิลปินหัวหิน

दनय बुणुत्सनกุล

0057

Rama IX Art Museum Foundation

เวชยันต์ อุณหสุวรรณ

0058

สหัชณัฐ เกกิงกร

0059

ณ ภัทราวดีอียะเตอร์

ตั้งแต่วันเสาร์ที่ 5 มีนาคม - 31 มีนาคม 2548

“หน้าที่หลักของศิลปินคือแสดงออก
ซึ่งความงาม ตามที่เขาถือได้ว่านั่น
คือความจริง”

กระแส ความจริง ความเป็นนิรันดร์ ในวงการศิลปกรรมของประเทศไทย

ข้าพเจ้ามีความยินดีที่สมาชิกศิลปินกลุ่มเมืองหัวหิน ได้รวบรวม
ศิลปกรรมประเภทสีน้ำ เพื่อจัดแสดง ณ ภัทราวดีเธียเตอร์ โดยเริ่ม ณ
วันเสาร์ที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2548 และสถานที่แสดงก็เป็นแหล่งแห่ง
ศิลปะอันสำคัญ ทั้งทางนาฏศิลป์และอื่นๆ อีกด้วย

สามศิลปินที่ร่วมกันจัดแสดงผลงานคราวนี้ มีนายदनย
บุญทัศนกุล นายเวษยันต์ อุณหสุวรรณ และนายสหัสณัฐ เถกิงกร
ตามสายตาของคนชราเช่นข้าพเจ้า ทั้งสามคนนี้เป็นผู้เยาว์
ด้วยกันทั้งนั้น เวษยันต์เกิดเมื่อปี 2515 นี่เอง รองลงมาก็สหัสณัฐซึ่ง
เกิดเมื่อปี 2520 โดยมีदनยเป็นน้องนุชสุดท้อง ที่เกิดเมื่อปี 2522
แต่ความเยาว์วัยไม่ใช่สิ่งสำคัญ กวีร่วมสมัยที่สำคัญสุดของอังกฤษคือ
สตีเฟน สเปนเดอร์ ซึ่งเพิ่งตายจากไปเมื่ออายุ 86 ปี ในปี ค.ศ. 1997
มีผลงานทางด้านกวีนิพนธ์อย่างเด่นชัดออกมาเมื่ออายุ 22 ปีนั้นแล้ว
และเขาคนนี้เป็นนักเขียนรูปสมัครเล่นรวมอยู่ด้วย โดยที่ สเปนเดอร์
เป็นเพื่อนสนิทกับ เฮนรี มัวร์ ประติมากรคนสำคัญยิ่งของยุคสมัย ดัง
สเปนเดอร์นฤมิตรบทประพันธ์ให้มัวร์ ในโอกาสที่เขาคนนั้นอายุ 80
ปีเอาเลยทีเดียว ถือได้ว่า กวีเป็นส่วนหนึ่งของศิลปิน โดยที่ทั้งสองนี้
คือผู้ซึ่งมีแววดา ที่มองเห็นความงามและความจริง อย่างต่างไปจาก
สามัญชน และแสดงผลงานออกมาจากแววดาได้อย่างวิเศษ เจกเช่น

คีตกวีหรือนักดนตรีที่แสดงออกให้เราได้รับได้ทางหูนั้นแล

การแสดงออกดังกล่าวถือได้ว่าเป็นกระแสแห่งความงาม ที่พยายามเข้าถึงความจริง และถ้าศิลปินนั้นๆ มีพรสวรรค์หรือศักยภาพพิเศษ ผลงานของเขาย่อมเข้าถึงถึงความเป็นเลิศจนถึงขั้นหัตถ์สนัยที่ไปพันวัตถุธรรมตามธรรมดาสามัญก็ยังได้ ดังงานของปิกาสโซและพอลคลี เป็นตัวอย่าง ดังทางเมืองไทยเราเองก็มีคนอย่างอังคาร กัลยาณพงศ์ ซึ่งแสดงออกได้อย่างประเสริฐ ทั้งทางจิตรกรรมและกวีนิพนธ์ หรือคนอย่างมณฑิร บุษมา ซึ่งมีผลงานทั้งทางด้านจิตรกรรมและประติมากรรมตลอดจนสถาปัตยกรรม แม้เขาจะล่วงลับไปแล้ว แต่ผลงานของเขาก็ได้รับการนำออกแสดงเป็นนิทรรศการ ทั้งที่สหรัฐอเมริกาและออสเตรเลีย จนกลับมาแสดง ณ หอศิลป์แห่งชาติ ถนนเจ้าฟ้า ในบัดนี้ จนถึงวันที่ 20 เมษายน 2548

ในกรณีของมณฑิร บุษมานั้น เขาเผชิญกับความทุกข์มากจากโรคพยาธิของตนเองและของภรรยาสุดที่รัก หากเขาได้ปฏิบัติธรรมจนเข้าใจโลกธรรม หรือกระแสของความจริงได้ ทั้งทางทุกข์ อนิจจัง และอนัตตา แม้จะอย่างเฉียดๆ เข้าไป ก็นับว่าสำคัญนัก ดังจะเห็นได้จากผลงานของเขา ซึ่งอาจเข้าข่ายแห่งความเป็นนิรันดร์ภาพ หรืออมตภาพก็ยังได้ นี่ก็คล้ายๆ กับงานของอังคาร กัลยาณพงศ์ แม้อังคารจะไม่ได้เผชิญความทุกข์ในทางส่วนตัวถึงขนาดมณฑิร แต่อังคารก็รับรู้ถึงทุกขสัจทางสังคม จนขนาดโกนผมบนศีรษะตนเองเนื่องในวิกฤตการณ์ ตุลาคม 2516 นอกไปจากนี้แล้ว ความสะเทือนใจของเขาเกี่ยวกับการเสียกรุงนั้น ได้กลายเป็นอมตพจน์ทางด้านความงามและความจริง อย่างเป็นนิรันดร์ไปเอาเลย ทั้งนี้ไม่รวมถึงสุนทรียภาพ

จากดอกไม้ ป่าไม้และอื่นๆ ซึ่งรวมกล่าวได้ว่าความจริงกับความงามย่อมประสานไปด้วยกัน แม้นั้นจะออกมาจากความทุกข์ หรือความทุกข์สุดแท้ สมแล้วกับอมตพจน์ของคีตส์ที่ว่า Beauty is truth, Truth beauty ก็จะมีอะไรเป็นนิรันดร์ไปกว่าสัจจะเล่า และถ้าสัจจะแสดงออกได้ทางความงาม นั้นย่อมจะช่วยให้ผู้คน แม้จนสามัญชนที่ไม่มีแววตาเท่าไรนักรับรู้ถึงความงามและความจริงได้อีกด้วย

ก็ถ้าศิลปินเน้นไปในทางพาณิชย์ศิลป์หรือเน้นไปในทางวัตถุนิยมยิ่งกว่าสัจนิยม เขาก็ ย่อมจะขายตัวไปให้กับ ชื่อเสียงและเกียรติยศอันจอมปลอม รวมถึง เห็นแก่เงิน และอำนาจอย่างปราศจากความจริงใจ แม้เขาจะมีแฉาดิ เขาก็จะเข้าถึงความเป็นนิรันดร์ไม่ได้

น่ายินดีที่ในวงการศิลปกรรมของไทยนั้น มีคนที่ปฏิเสธของปลอมรวมอยู่ด้วย แม้จะไม่มาก บางคนก็ไม่ไยดี แม้กับความเป็นศิลปินแห่งชาติ โดยที่บางคนก็มุ่งมันผลิตงานศิลป์ของเขา เท่าที่เขาเห็นว่านั่นคือความงาม ซึ่งอยู่ในกระแสของความจริง



ภาพประกอบโดย เวชยันต์ อุณหสุวรรณ



ภาพประกอบโดย เวชยันต์ อุณหสุวรรณ



ภาพประกอบโดย เวชยันต์ อุนสุวรรณ

ทั้งๆ ที่คนร่วมสมัยจะ
ไม่เข้าใจ หรือไม่ต้องการ
ซื้อภาพเขียนของเขาก็ตาม
อย่างเช่นปรีชา อรณุช
ก็เป็นตัวอย่าง ทั้งๆ ที่
งานของเขาได้รับเลือก
จากสหประชาชาติและ
จากเกาหลีใต้ว่ามีความ

เป็นเลิศก็ตาม ยังศิลปินบางคนที่ไม่ตั้งใจวาดสแตนดาร์ดอยู่นอกประเทศ
แต่ก็อยู่ในกระแสแห่งความงามและความจริง ที่โยงไปถึงความเป็นคน
ไทยได้มีใช้น้อย เจกเช่นประวัติ เล้าเจริญ เป็นต้น

จะอย่างไรก็ตาม หน้าที่หลักของศิลปินคือแสดงออกซึ่งความงาม
ตามที่เขารู้ถึงได้นั่นคือความจริง และถ้ามีการบิดเบือนความจริง
โดยรัฐหรือบริษัทข้ามชาติ รวมถึงการข่มเหงคนเนรภัยราษฎรและ
ธรรมชาติ ศิลปินอาจแสดงออกไปในทางสังคมและการเมืองก็ยังได้
ดังวสันต์ สิทธิเขตเป็นตัวอย่างในทางนี้ ดังที่เห็นได้ค่อนข้างชัดเจนกับ
พรรคศิลปินของเขา

สำหรับศิลปินนั้น หากผลงานของเขาเลิกซึ่งเกินไป หรือล้าสมัย
เกินไป จนมหาชน หรือชนชั้นที่มีอำนาจและมีทรัพย์ รับรู้ไม่ได้ เขาจำ
ต้องมีผู้อุปถัมภ์ค้ำชู อย่างเช่นในสมัยโบราณ เรามีพระราชามหากษัตริย์
เป็นบรมราชูปถัมภ์ ดังจะเห็นได้ถึงการแข่งฝีมือช่างในทางศิลปะ
แขนงต่างๆ ของวังหลวงและวังหน้า ที่ปรากฏ ณ วัดกุฎีดาวและวัด
มเหยงค์ ในสมัยปลายกรุงศรีอยุธยา และแม้จนต้นกรุงรัตนโกสินทร์นี้

คงเป๊ะก็ได้รับพระบรมราชานุญาตถึงขั้นนิรโทษกรรม แม้ท่านผู้นั้นจะ
ได้ประกอบฆาตกรรมมาแล้วก็ตามที

ในสมัยนี้ การอุปถัมภ์จากรัฐมักเป็นไปในทางกึ่งดิบกึ่งดีเสีย
แหละมาก หากไม่มีการอุปถัมภ์จากนายทุน ดูจะมุ่งที่ผลกำไรจาก
ผลิตผลทางศิลปะ ยิ่งกว่าการเข้าถึงกุศลรส

น่ายินดีที่อย่างน้อยในกระทรวงวัฒนธรรมแห่งชาติ เรายังพอ
มีสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย โดยที่ผู้อำนวยการเป็นทั้งศิลปิน
และเอื้อเพื่อต่อศิลปินร่วมสมัยอย่างใจกว้าง ดังงานของมณฑิร บุญ
มานัน ถ้าไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้อำนวยการคนนี้เสียแล้ว คงไป
โดดเด่นไม่ได้ในนานาประเทศ และจากนานาประเทศนั้นแล ที่คนใน
ประเทศจึงพลอยตื่นตาตื่นใจไปด้วย แม้จนคนอย่างเพื่อ หริพิทักษ์
ถ้าไม่ได้มูลนิธิเสรีวิทยาคัด-นาคะประทีปอุดหนุนมาโดยตลอด ความ
เป็นนิรันดร์แห่งผลงานของท่าน รวมถึงงานอนุรักษ์อันเป็นเลิศเช่นหอไตร
วัดระฆัง จะเป็นไปได้ละหรือ

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าศิลปกรรมไทย ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ
ศิลปินไทยเท่านั้น หากคนไทยและเทศทุกคนที่พอจะมีแววดาวอยู่บ้าง



ต้องช่วยกันอุดหนุนจนเจือในทุกๆ ทาง เพื่อให้ความงามประสาน
กับความจริง ซึ่งจะนำไปสู่ความเป็นนิรันดร์

แม้ศิลปินทั้งสามที่แสดงผลงานคราวนี้จะอยู่ในเกณฑ์ผู้เยาว์
แต่ก็เชื่อว่า เขาจะแหวกว่ายไปพ้นของปลอม และค่านิยมปลอมๆ
ของสังคม ในลัทธิทุนนิยมและบริโภคนิยม ออกไปสู่กระแสแห่ง
ความจริง โดยเชื่อว่าความพยายามอย่างบริสุทธิ์ใจของพวกเขา จะ
ช่วยให้งานของเขาเข้าสู่อมตภาพหรือความเป็นนิรันดร์โดยปราศ
จากความอหังการในส่วนตน

ขอให้ความปรารถนาดีที่ว่านี้จงสัมฤทธิ์ผลด้วยเทอญ

ส. ศิวรักษ์

Rama IX Art Museum Foundation

दनय बुन्तत्सुकुल

DANAYA BUNTASNAKUL

A black and white portrait of a man with short dark hair and glasses, looking slightly to the right. The text is overlaid on the lower part of the image.

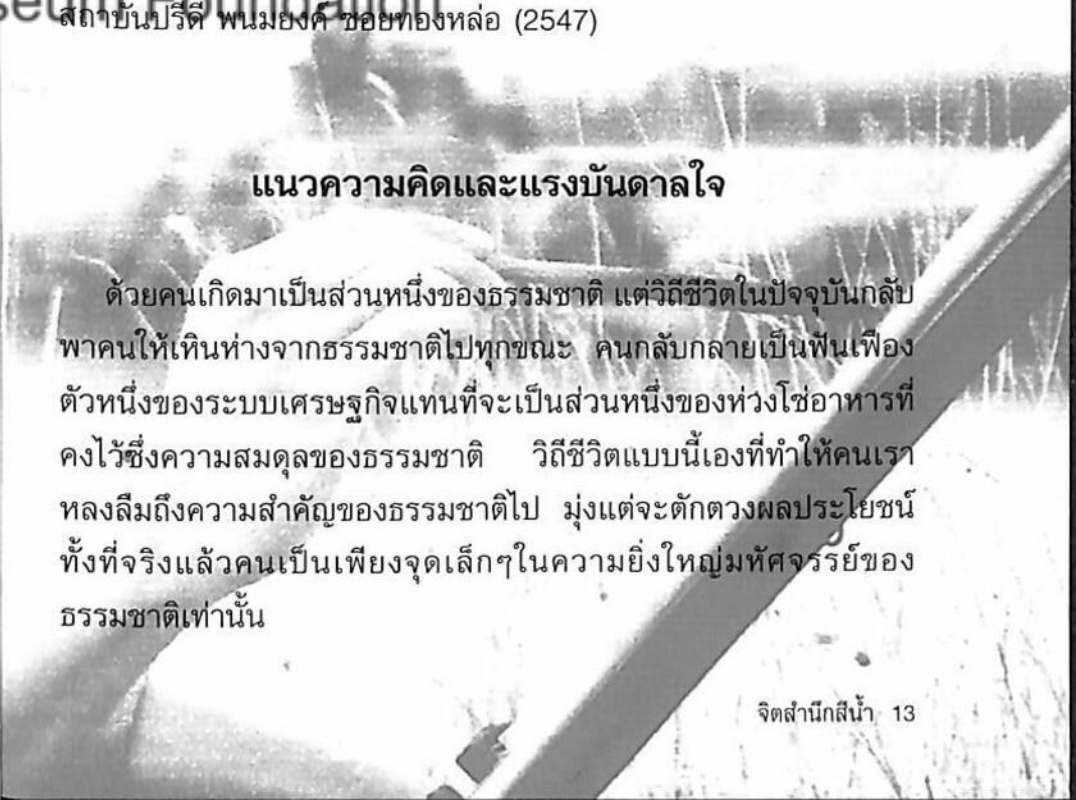
ประวัติ

ชื่อ นายदनย บุญทัศน์กุล เกิด 1 กันยายน พ.ศ. 2522
ที่อยู่ 59/1 ซ.พูนสุข พระราม 4 เขตสาทร กทม. 10120
การศึกษา ประถม มัธยม โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปัจจุบัน ศิลปินอิสระ สมาชิก คณะนักร้องประสานเสียงสวนพลู และ
สมาชิกกลุ่มศิลปินเมืองหัวหิน

ประวัติผลงาน

นิทรรศการกลุ่ม นิทรรศการ 100 ปีชาตกาล ปรีดี พนมยงค์ ณ หอ
ศิลป์แห่งชาติ ถนนเจ้าฟ้า (2543), นิทรรศการ 25 ปี 6 ตุลา ณ
สถาบันปรีดี พนมยงค์ ขอยทองหล่อ (2543), นิทรรศการ Visual Art

Thesis (2544), นิทรรศการแรงบันดาลใจจาก Impressionism ร่วม
กับ ทวีศักดิ์ อุซูดานนท์ ณ ร้านเฮมล็อค ถนนพระอาทิตย์ (2545),
นิทรรศการกลุ่มศิลปินเมืองหัวหิน ครั้งที่ 1 ณ บ้านศิลปิน หัวหิน (2547),
นิทรรศการกลุ่มศิลปินเมืองหัวหิน ครั้งที่ 2 ณ Atelier Gallery (2547)
นิทรรศการเดี่ยว นิทรรศการสีน้ำ-สีน้ำมัน แต้มสีให้สวนสวย ณ ห้าง
เซ็นทรัลชิดลม (2542), นิทรรศการสีน้ำ First Impression ณ โรง
แรมฮิวตัน ปาร์คนายเลิศ (2544), นิทรรศการสีน้ำ First Impression
ณ ร้าน Zone Art โรงแรมแมริออท (2545), นิทรรศการสีน้ำ Firenze
ณ ร้านหนังสือนายอินทร์ ท่าพระจันทร์ (2545), นิทรรศการสีน้ำ Cof-
fee Break ณ ร้านหนังสือนายอินทร์ ท่าพระจันทร์ (2545),
นิทรรศการสีน้ำมัน Colours Talk ณ สถาบันปรีดี พนมยงค์ ขอย
ทองหล่อ (2546), นิทรรศการสีน้ำ Composed by Nature ณ
สถาบันปรีดี พนมยงค์ ขอยทองหล่อ (2547)

A black and white photograph showing a person from behind, painting a landscape on a canvas. The scene is outdoors, and the person is wearing a light-colored shirt.

แนวความคิดและแรงบันดาลใจ

ด้วยคนเกิดมาเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ แต่วิถีชีวิตในปัจจุบันกลับ
พาคนให้เหินห่างจากธรรมชาติไปทุกขณะ คนกลับกลายเป็นฟันเฟือง
ตัวหนึ่งของระบบเศรษฐกิจแทนที่จะเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อาหารที่
คงไว้ซึ่งความสมดุลของธรรมชาติ วิถีชีวิตแบบนี้เองที่ทำให้คนเรา
หลงลืมถึงความสำคัญของธรรมชาติไป มุ่งแต่จะดักดวงผลประโยชน์
ทั้งที่จริงแล้วคนเป็นเพียงจุดเล็กๆ ในความยิ่งใหญ่มหัศจรรย์ของ
ธรรมชาติเท่านั้น

ในปัจจุบันเราก็เห็นกันอยู่แล้วว่าผลร้ายทั้งจากความละเอียด การ
คุกคามและหาผลประโยชน์โดยขาดการไตร่ตรองอย่างรอบคอบถึงผล
กระทบในระยะยาวนั้นยิ่งใหญ่และทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ
เพราะเรามัวแต่คิดถึงผลประโยชน์ในช่วงชีวิตของเรา แต่เรากลับลืม
คิดถึงผลที่ตามมาหลังจากช่วงเวลาของคนรุ่นเรา แล้วคนรุ่นลูกหลาน
เราจะอยู่กันอย่างโอบนโลกที่เฝ้าด้วยน้ำมือของพ่อแม่ตนเอง....

ฉันตระหนักถึงผลกระทบอันแรงที่กำลังก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆนี้ ใน
ฐานะของคนทำงานศิลปะ ฉันจึงอยากมีส่วนร่วมในการสะท้อนปัญหา
และเสนอหนทางแก้ไขอย่างเรียบง่ายผ่านมุมมองทางศิลปะของฉันเอง
ด้วยการนำเสนอความงามของธรรมชาติ รวมถึงสิ่งก่อสร้างของคนเพื่อ
สะท้อนถึงการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนกับธรรมชาติ ซึ่งแสดงถึงความ
ประทับใจในทิวทัศน์ธรรมชาติที่เห็นตรงหน้าด้วยบรรยากาศของสีใน
แสงแดดซึ่งอบอุ่นปกคลุมอยู่ ภาพทิวทัศน์นั้นให้มิติของการสะท้อน
ความกลมกลืนระหว่างคนกับธรรมชาติได้ตรง นุ่มนวลและง่ายต่อการ
ทำความเข้าใจ เพราะภาพทิวทัศน์นั้นจะปลุกสัญชาตญาณความโหย
หาที่มีต่อธรรมชาติและจิตสำนึกต่อธรรมชาติออกมา เกิดความผ่อนคลาย
ขึ้นในจิตใจ

ฉันเลือกใช้สีต่างๆในแสงแดดจนบางครั้งอาจรู้สึกว่าเป็นสีที่
ไม่มีอยู่ในความเป็นจริง เป็นสีในการถ่ายทอดความงามของธรรมชาติ
ก็เพราะ ในความเป็นจริงแล้วเรามองเห็นสีในแสงแดดได้ยากเย็นหรือ
อาจมองไม่เห็น แต่มันมีอยู่จริง สามารถรู้สึกและเข้าใจได้ สีเหล่านี้จะ
ช่วยให้เกิดจินตนาการ และดึงเอาความงามที่ถูกซ่อนเร้นอยู่ของทิว
ทัศน์นั้นออกมา ในการทำงาน ฉันมักจะเน้นการบรรยายถึงบรรยากาศ

โดยรวมของแสงสีในช่วงเวลา และ สถานที่นั้นๆ มากกว่าความ
สมจริงของวัตถุ จนบางครั้งก็ตัดทอนลงจนกลืนไปกับบรรยากาศโดยรอบ
เนื่องจากอยากสะท้อนถึงความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติที่มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง
ดึงดูด และเชื่อมโยงสรรพสิ่งต่างๆไว้ด้วยกัน

ผลงานชุดนี้จึงเป็นผลงานที่สะท้อนถึงความห่วงใยต่อทิศทาง
ทั้งทางความคิดและการกระทำของคนที่มีต่อทุกคนด้วยกันและต่อโลกใบนี้
ผลักดันให้ สัญชาตญาณความอยากใกล้ชิดกับธรรมชาติเกิดขึ้นอีกครั้ง
ความปีติ ความอิ่มเอมใจเมื่อได้พบเห็นธรรมชาติ ความอยากอยู่ใกล้
ธรรมชาติออกมา ผ่านสีที่ชุ่มฉ่ำ แสงแดดที่ทอดลงมายังต้นไม้และพื้นดิน
สร้างเสริมจินตนาการ อีกทั้งยังสะท้อนการอยู่ร่วมอย่างผสมกลมกลืน
กับธรรมชาติอย่างง่าย ๆ

ปล.บทความนี้เขียนขึ้นก่อนเหตุการณ์คลื่นสึนามิ

दनय बुणुत्सनกุล